hustusest välja Vilno küsimuse. 30. novembrist kuni 2. detsembrini Tallinnas peetud kolme Balti riigi konverents väljendas, et nad annavad Genfis allakirjutatud lepingule suure tähtsuse ja püüavad läheneda üksteisele igakülgselt niipalju, kui see on võimalik.

Möödunud aastal ilmnenud saksa rahvussotsialistlik pealetung Balti riikidele leidis aasta kestes likvideerimise kõigi kolme riigi valitsuse poolt ja tema uuristamistööd võib pidada esialgu lõpetatuks. Selles mõttes ei vaja Balti riikide iseseisvus erilist kaitset idapakti näol, kuid idapakt on võtnud vahepeal Balti riikidest kaugemale ulatuva suurpoliitilise tähenduse; ta ülesandeks on leida maksvate lepingute piiridesse sobiv alus Prantsuse-Vene koostööle, mis omandas erilise aktuaalsuse Nõukogude Vene astumisega Rahvasteliitu, ja edasi Saksamaa uuestisidumine lepingutega ja tema tagasitoomine Rahvasteliitu. Alles viimase järele aga saaks Euroopa tõsisemalt mõtelda relvitustumisele. Kuigi Balti riike otsekohe ei ähvarda mingi kallaletung, näeksid Balti riigid muidugi meeleldi, et ka nende suurriikidest naabrid suudaksid omavahel kõvendada rahulisi suhteid, mis neid vabastaks hädaohust saada kistud suurriikidevahelistesse konfliktidesse ning sõtta. Selles mõttes võiks idapakti sõlmimine Balti riikidele olla soovitav, kuid teadagi tingimusel, et nende huvid oleksid idapaktis väärikalt peetud silmas.

4. Eesti välispoliitika.

Eesti välispoliitika ei ilmutanud 1934. aastal kuigi suurt initsiatiivi ega ka järjekindlust. Ta seisis peamiselt enese kohandamises väljast tulevatele algatus-